

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
“Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського”**

кафедра філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності

Південно-українське відділення соціологічної асоціації України, м.Одеса

М А Т Е Р І А Л И

VIII Всеукраїнської наукової інтернет-конференції

“ОСВІТА ТА СОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ”

(Одеса, 24-25 квітня 2020 року)

Одеса -2020

Варто зазначити, що труднощі знаходження задовільних показників якості послуг держави зумовлено тим, що будь-який набір таких показників є неповним і валідність кожного з них може бути предметом суперечок і обговорень різних галузевих фахівців. Результативність діяльності в державному секторі має безліч аспектів, жоден з яких не може бути апріорі визнаний незначним; це автоматично веде до надмірного збільшення кількості показників

При формуванні зведених показників якості та результативності завжди виникають розбіжності і невизначеність у визначенні значимості різних компонентів, обумовлені неможливістю визначити пріоритет показників раціонально. Безліч технічних і методологічних труднощів пов'язано з відмінністю процесу надання / споживання державної послуги від процесу придбання / продажу послуг.

Одним із дієвих заходів побудови ефективної системи управління якістю державних послуг в Україні є впровадження міжнародного стандарту якості ISO серії 9000, який є універсальним інструментом сприяння суб'єктам надання послуг, незалежно від їх виду, у впровадженні та забезпеченні функціонування ефективних систем управління якістю. При цьому, стандарт ISO серії 9000 не встановлює безпосередньо вимог до послуг, але визначає механізми управління і контролю за процесом надання цих послуг, надає споживачам упевненості в тому, що суб'єкт надання здатен стабільно задовольняти їх вимоги [1].

У підсумку, вважаємо, що система показників якості надання державних послуг повинна включати показники різних типів, тобто бути комплексною, та ґрунтуватися на таких показниках (індикаторах якості): відповідність стандарту надання державної послуги прописаному порядку і вимогам по стандарту надання послуги; експертна оцінка якості інфраструктури, пов'язаної з наданням державних послуг; експертна оцінка роботи (компетентності, рівня обслуговування) співробітників державних установ з надання державних послуг; експертна оцінка оптимальності організації процедури отримання державних послуг.

У оптимальному варіанті комплексна система, що здатна забезпечити належну якість надання послуги державою, повинна мати такі взаємопов'язані складові: визначеність очікуваного якісного результату надання послуги; адекватність вимог до технології та обладнання, необхідного для досягнення результату; наявність матеріальних ресурсів, які забезпечують виконання вимог до технології та обладнання; зацікавленість фахівців у дотриманні встановлених вимог до технології і в досягненні високих якісних результатів діяльності; систематичне спостереження за тим, чи досягається результат, надається чи фінансування і, головне, чи задоволені споживачі, і за його результатами - коригування стану справ по попередніх позиціях.

Список використаних джерел

1. Системи управління якістю: Основні положення та словник. ДСТУ КО 9000:2015 (КО 9000:2015, ГОТ) Видання офіційне. Київ: ДП «УкрНДНЦ», 2016. 45 с.

Васильєва Лариса - студентка 4 курсу соціально-гуманітарного факультету Університету Ушинського

МЕСТО И РОЛЬ ЖЕНЩИНЫ СКВОЗЬ ПРИЗМУ ХРИСТИАНСКОГО ДЕТЕРМИНИЗМА

В обществе от начала времён и поныне разгораются дискуссии, касающиеся неравенства полов. В исследовании, посвящённом этому вопросу рассматриваются взгляды различных представителей философской и социологической мысли от античности до наших времён. Особое место отведено христианскому взгляду на место и роль женщины в социуме, половой парадигме сквозь призму Новозаветных постулатов.

Античная философия - образец бинарных противоположностей. Одной из десяти пар контрастов, предложенных пифагорейцами, является женщина и мужчина, при чем последний явно превосходит свою противоположность во всем, подобно свету который лучше тьмы и добру, которое всегда выше зла. Пифагор утверждает: «Существует положительный принцип, который создал порядок, свет, мужчину, и отрицательный принцип, который создал хаос, сумерки и женщину» [1, с. 13].

Аристотель в свою очередь является ярчайшим представителем биологического детерминизма. Он усматривал идею разности полов как средство достижения лишь одной цели – продолжение людского рода. Из чего вытекает что женщина – не более чем инструмент вынашивания потомства. Она даёт ребёнку материю, а мужчина – форму (душу). Мыслитель так же считал, что женственность – природный изъян, «женщина есть как бы бесплодный мужчина» [2, с.90].

Более поздний представитель биодетерменизма Ж.-Ж. Руссо сформировал целую теорию «естественного женского воспитания»: «все воспитание женщин должно иметь отношение к мужчинам. Нравиться этим последним, быть им полезными, снискивать их любовь к себе и почтение, воспитывать их в молодости, заботиться о них, когда вырастут, давать им советы, утешать, делать жизнь их приятною и сладкою — вот обязанности женщин во все времена, вот чему нужно научить их с детства» [3, с. 550].

Рекомендации Руссо не ограничиваются столь узким пониманием роли женщины, в ракурсе её обязанностей, он так же затрагивает сферу женского развития как личности: «Следует ли отсюда, что она должна быть воспитываема в полном невежестве и должна ограничиваться одними заботами по хозяйству? Неужели мужчина сделает из своей подруги служанку? Неужели, живя с нею, он лишит себя величайшей прелести общения? Неужели, чтобы лучше поработить ее, он лишит ее возможности чувствовать, знать? Неужели он сделает из нее настоящего автомата? Нет, без сомнения; этого не указала природа, которая наделяет женщин умом столь приятным и столь гибким; напротив, она хочет, чтобы они мыслили, судили, чтобы они любили, познавали, украшали ум свой, как и фигуру свою; это те орудия, которыми она наделяет их, чтобы возместить недостающую им силу и чтобы управлять нашей силой. Они должны учиться многому, но только тому, что им прилично знать» [3, с. 556].

Рассматривая воззрения философов-схоластов Средневековья в свете Библейского учения напрашивается следующий вывод: воспринимая Священное Писание через призму патриархального абсолютизма по аналогии с властью Бога Августин и Фома Аквинский впадают в крайности ассиметричного дуализма.

Утверждение Аврелия Августина: «Где правит плоть и служит дух, там в доме царят извращенные порядки. Что может быть хуже дома, где жена господствует над мужем. Прав тот дом, где муж повелевает, а жена повинуется. Прав человек, в котором властвует дух, а служит плоть» небезосновательно, можно полагать что он отсылается на строки «Хочу также, чтобы вы знали, что всякому мужу глава Христос, жене глава - муж, а Христу глава - Бог» [Кор. 11:3].

Исходя из этого мы видим, что женщина хоть и находится в подвластном положении, не является воплощением «плотских похотей» об этом свидетельствуют следующие строки:

12 Ибо как жена от мужа, так и муж через жену; все же - от Бога [Кор. 11:12]

Что касается того как мужу следовало относиться к жене об этом написано следующее:

«28 Так должны мужья любить своих жен, как свои тела: любящий свою жену любит самого себя.

29 Ибо никто никогда не имел ненависти к своей плоти, но питает и греет ее, как и Господь Церковь,

30 потому что мы члены тела Его, от плоти Его и от костей Его.

31 Посему оставит человек отца своего и мать и прилепится к жене своей, и будут двое одна плоть.

32 Тайна сия велика; я говорю по отношению ко Христу и к Церкви.

33 Так каждый из вас да любит свою жену, как самого себя; а жена да боится своего мужа» [Ефесянам 5:28-33].

Средневековые идеи о том, что мужчина – воплощение сознательного, рационального и божественного, а женщина образ плотского грязного мира были популярны в античности, а так же пользовались спросом среди иудеев. «Иудеи были низкого мнения о женщинах. В своей утренней молитве иудей благодарил Бога за то, что Он не создал его «язычником, рабом или женщиной». По иудейскому праву женщина не была юридическим лицом, а вещью. У нее не было абсолютно никаких юридических прав; она являлась полной собственностью своего мужа; с ней он мог поступать, как ему хотелось.

В теории у иудеев были очень высокие идеалы о браке. У раввинов были такие поговорки: «Иудей должен предпочитать смерть идолопоклонству, убийству или прелюбодеянию». «Даже алтарь проливает слезы, когда человек разводится с женой своей юности». Но в действительности в то время развод стал до ужаса простым делом. Более свободомыслящие раввины, во главе с не менее знаменитым Гиллелем, давали этой фразе самое широкое толкование. Они заявляли, что муж может развестись со своей женой, если она испортила обед, пересолив его, если она ходила в общественных местах с непокрытой головой, если она говорила с мужчинами на улице, если она неуважительно отзывалась о родителях мужа в его присутствии, если она была скандальной, беспокойной или вздорной женщиной. А раввин Акиба толковал фразу «и если она не найдет благоволения в глазах его» так, что муж мог развестись с женой, если он нашел женщину, которую считает более привлекательной. Легко угадать, какое толкование пользовалось всеобщим признанием.

Но еще два положения иудейского права усугубляли положение. Во-первых, жена вообще не имела права на развод, если только ее муж не заразился проказой, не стал отступником, изменником или не занимался вызывающим отвращение ремеслом. В общем, по иудейскому праву, муж мог развестись с женой по любому поводу, а жена вообще не могла развестись с мужем».

Исходя из всего вышесказанного можно сделать вывод, что исследования Библии ясно дают нам понять что женщина и мужчина не равны. Об этом свидетельствует сам факт творения: «И сказал Господь Бог: не хорошо быть человеку одному; сотворим ему помощника, соответственного ему» Бытие 2:18.

Мужчина был создан первым, а женщина – соответствующий партнер для Адама. Затем в той же книге бытие мы находим обетования данные Еве: «и к мужу твоему влечение твое, и он будет господствовать над тобою.» Бытие 3:16.

Множество мест из Писания Старого и Нового заветов позволяют нам сделать вывод о том, что неравенство мужчины и женщины проявляется в большей мере в разности степени ответственности. Мужчина несет больше ответственности, Бог возлагает на него больше обязанностей, женщина в свою очередь свободна от этого «бремени» и основное требование к ней – послушание.

Значит ли это что в христианстве женщина является второстепенной и уничиженной? Такое утверждение следует считать в корне неправильным.

Обратимся к следующим ссылкам из Библии: «Нет уже Иудея, ни язычника; нет раба, ни свободного; нет мужского пола, ни женского: ибо все вы одно во Христе Иисусе» [Галатам 3:28].

В этих строках выражается ценность каждого человека, одинаково не зависимо от пола, положения или национальности. В другом месте мы видим указания мужчинам, желающим быть услышанными Богом: «Точно так же и мужьям следует в совместной жизни относиться к женам с должным пониманием и уважать их, потому что хотя они и более слабый пол, но равные с мужчинами наследницы благодатного дара жизни. Тогда ничто не воспрепятствует вашим молитвам» [1-е послание Петра 3:7].

В заключение можно сказать что позиции христианства стоят на том что мужчина и женщина не равны, но равноценны. Каждый из них – вершина творения и заслуживает почтенного отношения к себе.

Список использованных источников

1. Айвазова С.Г. Русские женщины в лабиринтах равноправия. М., 1998. С.13.
2. Аристотель. О возникновении животных. М., 1940. С.90.
3. Руссо Ж.-Ж. Эмиль или О воспитании// Руссо Ж.-Ж. Избранные сочинения. Т.1. М., 1961. С 550-556.

Врайт Галина Яківна – кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії, соціології а менеджменту соціокультурної діяльності Університету Ушинського

Фіник Юлія – студентка 3 курсу соціально-гуманітарного факультету Університету Ушинського

НООСФЕРНИЙ ГУМАНІЗМ (СОЦІАЛЬНО-ФІЛОСОФСЬКИЙ АНАЛІЗ)

В сучасному світі по-новому розглядається людина та її місце в цьому світі. Досить широкий розгляд мав традиційний гуманізм, який був сформований в XVI столітті в епоху Відродження. Зрозуміло, гуманізм – поняття неоднозначне. Якщо розглянути гуманізм, не пов'язаний з новою стратегією цивілізаційного розвитку, то може здатися, що людство буде розвиватися нескінченно довго. Однак біосфера вже поставила свої жорсткі екологічні та ресурсні обмеження традиційного гуманізму. І через це ідея гуманізму піддана значним змінам. На сьогодні настав перегляд традиційного гуманізму на користь ноосферного гуманізму. А ноосферна людина є ідеал універсальної людини в XXI столітті.

Ноосферний гуманізм – це поняття яке сформоване на основі двох термінів «ноосфера» та «гуманізм». Термін «гуманізм» виник в епоху Відродження та походить від латинського «*humanus*» – «людський», «людський». Г. Гівішвілі аналізує категорію гуманізму з двох позицій: індивідуальної (вузької) та соціальної (широкої) [2, 18]. Гуманізм як відкритий світогляд розглядає В. Кувакін: «Гуманізм – це світогляд, у центрі якого ідея людини як вища цінність та пріоритетна відносно себе реальності в ряду всіх інших матеріальних і духовних цінностей» [3, с. 104-105].

Термін «ноосфера» походить від грецького *νόος* — «розум» і *σφαῖρα* — «сфера» це сфера розуму; сфера взаємодії суспільства та природи, в межах якої розумна людська діяльність стає визначальним фактором розвитку. Частина планети й навколопланетного простору зі слідами діяльності людини. Слово створене у семантичному зв'язку і лексичній аналогії з «атмосферою» і «біосферою». Як зазначив В. І. Вернадський відповідний термін було введено французьким математиком та філософом Е. Ле Руа разом з його другом Тейяром де Шарденом [1].

Ф. Т. Яншина, глибоко досліджуючи праці В. І. Вернадського, ще в 1993 р. виявила низку положень, що характеризують умови ноосферної організації процесів на Землі [4, с. 167–172].

Ноосферний гуманізм бере свій початок у філософії комізму та вченні про ноосферу В. Вернадського. Однак коло ідейних впливів, які визначили формування ноосферного гуманізму, набагато ширше. З ним пов'язані імена К. Ясперса, П. Тейяра де Шардена, М. Фьодорова, К. Цюлковського, С. Подолинського та інші [2, с. 177-178].

І. Арсентієва та К. Стародубцева зазначають, що «становлення ноосфери розуміється як альтернатива самознищенню, деградації людини» [2, с. 177-178].

Поява ноосферного гуманізму як світогляду стала результатом аналізу сучасної ситуації у світі, негативні аспекти сформував дослідник І. Борзенко. Масштаб цих небезпечних феноменів збільшується, особливо на рівні психології, ідеології, що обертається постійною загрозою безпеці людей і джерелом страждань» [3, с. 59-60].

Відповідно до внутрішньої логіки ноосферного гуманізму його основні положення поділяються на дві частини. Перша – «це універсальна наука про єдність життя й Всесвіту та загальні закони їх системно-організаційної будови, функціонування та розвитку». Друга – це